

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.964 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 243.911/VII-42.758**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Agathe De Brouwer
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 251
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 januari 2025, strekt tot de cassatie van arrest nr. 317.816 van 2 december 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.257 van 15 april 2025.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurereglement).

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2026.

Staatsraad Jonas Riemslaghe heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roel Stynen, die *loco* advocaat Agathe De Brouwer verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 25 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 28 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist in dezelfde zin in arrest nr. 272.656 van 12 mei 2022.

3.2. Verzoeker dient op 5 oktober 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 25 januari 2024 een beslissing waarbij dit verzoek onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 317.816 van 2 december 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Nader onderzoek van de rechtspleging

4. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend die uitsluitend uit oneven pagina's bestaat. Verzoeker heeft daarop geantwoord in een memorie van wederantwoord, waarin onder meer een *exceptio obscuri libelli* wordt opgeworpen.

Daartoe uitgenodigd door de griffie, heeft de verwerende partij vervolgens een tweede keer een memorie van antwoord ingediend, waarna verzoeker een nieuwe memorie van wederantwoord heeft ingediend. Verzoeker stelt daarin onder meer dat de nieuwe memorie van antwoord uit de debatten moet worden geweerd.

5. Het komt aan een partij in een procedure voor de Raad van State toe om in te staan voor het tijdig en correct indienen van de voorgeschreven procedurestukken. De verwerende partij draagt de verantwoordelijkheid voor het

gegeven dat zij een ogenschijnlijk onvolledige memorie van antwoord heeft ingediend. Zij beroept zich niet op overmacht.

Aangezien de tweede ingediende memorie van antwoord is ingediend buiten de termijn voorgeschreven in artikel 13 van het cassatieprocedurereglement, wordt deze overeenkomstig artikel 21, zesde lid, van de RvS-wet, uit het debat geweerd.

Bijgevolg wordt enkel acht geslagen op de eerste ingediende memorie van antwoord en op de daarop ingediende memorie van wederantwoord, waarin verzoeker is ingegaan op de argumentatie van de verwerende partij in de memorie van antwoord.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 F van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ‘betreffende de status van vluchtelingen’ (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker zet op algemene wijze de draagwijdte en context uiteen van de uitsluiting in geval een persoon een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voorzien in artikel 1 F, b), van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat die bepaling ook weerslag vindt in artikel 12, lid 2, b), en artikel 17, lid 1, b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die

internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Die bepalingen zijn omgezet in de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt volgens verzoeker dat de uitsluitingsclausule een uitzondering vormt die strikt moet worden geïnterpreteerd en dat een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval vereist is om te bepalen of er sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van die bepalingen. Het doel van de uitsluiting is tweeledig. Enerzijds strekt de uitsluiting ertoe te verhinderen dat een persoon die ernstige misdrijven heeft begaan aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan ontsnappen. Anderzijds beoogt zij een persoon die een ernstig misdrijf heeft gepleegd uit te sluiten van de vluchtelingenstatus omdat deze onwaardig wordt bevonden deze beschermingsstatus te genieten. Het begrip ‘ernstig misdrijf’ heeft een autonoom karakter en veronderstelt een zekere zwaarwichtigheid. Bij de beoordeling van de zwaarwichtigheid moet rekening worden gehouden met verschillende factoren, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure en de vraag of de meeste rechtelijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet is met betrekking tot de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ verwezen naar de punten 155 tot 158 van de *‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’*, uitgegeven door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR), waaruit blijkt dat ook het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen in rekening moet worden gebracht. Onder verwijzing naar dat document en andere documenten van de UNHCR en van het Asielagentschap van de Europese Unie

stelt verzoeker verder dat er een evenwicht moet worden gevonden tussen de aard van het gepleegde misdrijf en de mate van de gevreesde vervolging. Uit de aangehaalde documenten blijkt volgens hem ook dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet meer gerechtvaardigd is als de betrokken persoon berecht en veroordeeld is geweest voor het misdrijf in kwestie en hem amnestie is verleend of hij in eer en rechten is hersteld.

Het bestreden arrest schendt de ingeroepen bepalingen omdat het geen rekening houdt met het herstel in eer en rechten dat aan verzoeker is verleend. Het herstel in eer en rechten, in samenhang met de mate van de vervolgingsvrees, betreft volgens verzoeker een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt in het bestreden arrest overwogen dat er bij de toepassing van de uitsluitingsclausule geen evenredigheidstoetsing meer moet plaatsvinden en de ernst van het misdrijf niet afgewogen moet worden tegen de gevolgen van de uitsluiting. Die lezing strookt niet met de uiteengezette principes in verband met de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de ernst van het gepleegde misdrijf in relatie met de mate van de vervolgingsvrees. Het herstel in eer en rechten en de sterk gewijzigde humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza vormden nieuwe elementen die aanleiding hadden moeten geven tot een onderzoek ten gronde.

Door het herstel in eer en rechten dat aan verzoeker werd toegekend niet als nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet te beschouwen en daardoor zijn volgend verzoek niet ontvankelijk te verklaren, schendt het bestreden arrest de ingeroepen bepalingen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en wijst hij op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 april 2025 in de zaak C-63/24. In dat arrest oordeelt het Hof onder meer dat het feit dat er rekening gehouden wordt met de omstandigheid dat de straf die werd opgelegd, uitgezeten is, niet in strijd is met het tweeledige doel van de uitsluiting. Bij de vraag of de betrokkene onder de uitsluitingsgrond valt, moet volgens het

Hof in ieder geval rekening worden gehouden met het feit dat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Beoordeling

8. De bepalingen van de vreemdelingenwet en van richtlijn 2011/95 worden in ogenschouw genomen zoals zij golden ten tijde van het bestreden arrest.

9. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Naar luid van artikel 1 F, b), van het vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag “niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat [...] hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten”.

Artikel 55/2, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer dat een vreemdeling “wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève”.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de vreemdelingenwet bepaalt dat een “vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat [...] hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd”.

10. Verzoeker bekritiseert in essentie de beoordeling in het bestreden arrest dat het herstel in eer en rechten niets verandert aan het feit dat hij definitief veroordeeld werd voor en schuldig werden bevonden aan feiten die een ernstig misdrijf uitmaken in de zin van artikel 1, F, b), van het vluchtelingenverdrag. Daarmee wordt volgens hem een verkeerde uitlegging en interpretatie aan het begrip ‘ernstig misdrijf’ gegeven.

De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet zelf in de beoordeling van de feiten te treden en derhalve niet na te gaan of er al dan niet sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet. Hij vermag desgevraagd wel te onderzoeken of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling dat het om een ernstig misdrijf gaat, niet die bepalingen van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

11. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ *mutatis mutandis* verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat

de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2578/001, 109*).

12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.3.3 van het bestreden arrest onder meer het volgende:

“Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

[...]

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de door hem neergelegde documenten betreffende zijn verzoek tot herstel in eer en rechten [...].

De Raad merkt op dat verzoeker met bovenstaand betoog in wezen de argumentatie herhaalt die door hem reeds werd aangevoerd tegen de uitsluitingsbeslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name dat zijn gedrag en persoonlijkheid, waaronder het feit dat hij de hem opgelegde straf volledig heeft uitgevoerd en zich inspant om zich te re-integreren in de samenleving, in rekening moeten worden gebracht bij het beoordelen van de opportuniteit van de uitsluiting van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat hij reeds in zijn arrest met nummer 272 656 van 12 mei 2022 heeft geoordeeld dat deze elementen niet opwegen tegen de gedane vaststellingen inzake de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, noch zijn individuele verantwoordelijkheid hierin kunnen verminderen of opheffen. De omstandigheid dat verzoeker inmiddels in eer en rechten werd hersteld ingevolge een arrest van het hof van beroep van Brussel van 28 juni 2024, waarvan verzoeker een kopie voegt bij zijn aanvullende nota en dat tot gevolg heeft dat in zijn strafregister niet langer melding wordt gemaakt van zijn veroordeling voor de gepleegde feiten, kan deze beoordeling niet wijzigen. Het herstel in eer en rechten verandert niets aan het feit dat verzoeker definitief veroordeeld werd voor, en derhalve schuldig bevonden werd aan, feiten die een ernstig (niet-politiek) misdrijf uitmaken in de zin

van artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève en artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. [...]”

13. Voor zover verzoeker aanvoert dat de beoordeling van de ernst van het misdrijf een volledig onderzoek vereist naar alle specifieke en individuele omstandigheden van het concrete geval, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijk onderzoek heeft gevoerd binnen de grenzen van ontvankelijkheidsonderzoek voorgeschreven in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. In de geciteerde passage van het bestreden arrest wordt overwogen dat de door verzoeker aangevoerde elementen, waaronder het feit dat hij de hem opgelegde straf volledig heeft uitgevoerd, reeds zijn beoordeeld in het arrest van 12 mei 2022. Het herstel in eer en rechten van verzoeker bij een arrest van 28 juni 2024 wordt als een nieuw gegeven beoordeeld.

14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest dat het herstel in eer en rechten de eerdere beoordeling niet kan wijzigen en dat dit herstel niets verandert aan het feit dat verzoeker definitief schuldig werd bevonden aan een ernstig misdrijf in de zin van de aangehaalde bepalingen. Volgens verzoeker wordt daarmee de draagwijdte van het begrip ‘ernstig misdrijf’ miskend.

Noch uit de tekst van de in het middel ingeroepen verdrag- en wetsbepalingen, noch uit de andere documenten waarnaar verzoeker verwijst, blijkt dat het herstel in eer en rechten noodzakelijkerwijs in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf.

Het gegeven dat het Hof van Justitie in het arrest van 30 april 2025 in de zaak C-63/24 (*Galte*) over de uitlegging van artikel 12, lid 2, b), van richtlijn 2011/95/EU heeft geoordeeld dat “het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, een element vormt waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het

individuele geval”, houdt niet in dat afzonderlijk rekening moet worden gehouden met het herstel in eer en rechten. Overeenkomstig artikel 622 van het Wetboek van Strafvordering moet de veroordeelde, om in aanmerking te komen voor het herstel in eer en rechten in strafzaken, in beginsel de vrijheidsstraffen hebben ondergaan en de geldstraffen hebben gekweten.

Waar verzoeker aanvoert dat ook het verkrijgen van gratie of amnestie moet worden betrokken in de beoordeling van de ernst van het misdrijf, wordt vastgesteld dat die rechtsfiguren onderscheiden zijn van het herstel in eer en rechten bedoeld in de artikelen 621 tot 634 van het Wetboek van Strafvordering. Verzoeker geeft ter zake louter aan dat de maatregel van het herstel in eer en rechten “voornamelijk tot gevolg heeft dat de veroordeling niet meer wordt vermeld op de uittreksels uit het strafregister en niet meer als basis kan dienen voor herhaling ingeval van nieuwe veroordelingen”. Verzoeker zet niet uiteen, en de Raad van State ziet niet in, hoe het herstel in eer en rechten, voor de toepassing van de bepalingen inzake de uitsluiting wegens een ernstig misdrijf, van dezelfde aard is als de gratie of amnestie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de draagwijdte van het begrip ‘ernstig misdrijf’ bijgevolg niet geschonden door te oordelen dat het herstel in eer en rechten van verzoeker de eerdere beoordeling ter zake niet kon wijzigen.

15. Verzoeker meent tot slot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook rekening had moeten houden met de ernst en de graad van de ingeroepen vervolgingsvrees en dat de sterk gewijzigde humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza als nieuwe elementen of feiten aanleiding hadden moeten geven tot een onderzoek ten gronde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.3.3 van het bestreden arrest onder meer het volgende:

“De Raad herhaalt dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een evenredigheidstoetsing in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p.53-54 ‘*Proportionality – why inappropriate*’; p. 117-119 ‘*Expiation*’).

Voorts is verzoekers verwijzing naar de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Gaza, waarover hij informatie bijbrengt middels zijn aanvullende nota, en zijn kritiek dat hij hierover niet werd gehoord door het CGVS *in casu* niet dienstig, nu het eventuele risico op ernstige schade of vervolging dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen geen uitstaans heeft met de vraag of hij al dan niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming in toepassing van artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève en artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.”

Uit geen van de in het middel ingeroepen bepalingen volgt dat de vervolgingsvrees als dusdanig in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van de ernst van het betrokken misdrijf.

Wat de toepassing van de uitsluitingsbepalingen betreft, heeft het Hof van Justitie in het arrest van 9 november 2010 in de gevoegde zaken C- 57/09 en C-101/09 (*B en D*) geoordeeld dat wanneer de bevoegde autoriteit “reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken” zij voor de eigenlijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus “niet verplicht [is] een evenredigheidstoetsing te verrichten”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de ingeroepen bepalingen bijgevolg niet geschonden door te oordelen dat de informatie van verzoeker over de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Gaza niet relevant

was voor de vraag of hij al dan niet moest worden uitgesloten van internationale bescherming in toepassing van artikel 1, F, b), van het vluchtelingenverdrag en artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de vreemdelingenwet.

16. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
Jonas Riemslag,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams